

## คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3150/2568

นาย ว.โจทก์ นาย ณ. ในฐานะพนักงานตรวจแรงงาน กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 51, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 116, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 125, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 49, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 5, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 17/1, ป.วิ.พ. มาตรา 243, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 57/1

### ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องขอเพิกถอนคำสั่งของจำเลยที่ 1 ที่วินิจฉัยว่า โจทก์ไม่มีสิทธิได้รับค่าชดเชยและค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าจากจำเลยที่ 2 เนื่องจากจำเลยที่ 2 ไม่ได้เลิกจ้างโจทก์ จำเลยที่ 1 ให้การว่าโจทก์ไม่มีสิทธิได้รับเงินดังกล่าวเนื่องจากจำเลยที่ 2 ไม่ได้เลิกจ้างโจทก์ และจำเลยที่ 2 ให้การว่า จำเลยที่ 2 ปฏิบัติตามคำสั่งของจำเลยที่ 1 อย่างถูกต้อง จำเลยที่ 2 ไม่ได้มีการออกหนังสือเลิกจ้างให้แก่โจทก์ โจทก์เข้าใจผิดไปเองว่าจำเลยที่ 2 เลิกจ้าง โจทก์ไม่มาทำงานติดต่อกันหลายวัน ทำให้จำเลยที่ 2 ได้รับความเสียหายเป็นอย่างมาก คดีจึงมีประเด็นเพียงว่า มีเหตุให้เพิกถอนคำสั่งของจำเลยที่ 1 เนื่องจากจำเลยที่ 2 เลิกจ้างโจทก์หรือไม่เท่านั้น ไม่มีประเด็นว่า จำเลยที่ 2 มีสิทธิเลิกจ้างโจทก์เนื่องจากโจทก์กระทำความผิดหรือไม่ ดังนั้น ที่ศาลชั้นต้นยกเหตุแห่งการเลิกจ้างตามหนังสือเตือนของจำเลยที่ 2 รวม 2 ฉบับ ที่ว่า โจทก์ไม่สามารถนำคู่สินค้าคอนเทนเนอร์ไปส่งที่ท่าเรือได้ทันและไปรับคู่สินค้าคอนเทนเนอร์ของบริษัทอื่นมา แล้ววินิจฉัยว่าโจทก์กระทำความผิด ซึ่งจำเลยที่ 2 มีสิทธิเลิกจ้างโจทก์โดยไม่ต้องจ่ายค่าชดเชย ไม่ต้องจ่ายค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า และไม่ใช่เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม จึงเป็นการวินิจฉัยนอกประเด็นแห่งคดี ไม่ชอบด้วย พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 51 บรรคหนึ่ง

### คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน สำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดชลบุรี ที่ 490/2564 เรื่อง ค่าชดเชยและค่าบอกกล่าวล่วงหน้า ลงวันที่ 3 สิงหาคม 2564 ให้จำเลยที่ 2 จ่ายค่าชดเชย 204,600 บาท ค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า 34,100 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี และค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม 170,500 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันผิดนัดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ และให้จำเลยที่ 2 แจ้งสำนักงานประกันสังคมเพื่อแก้ไขเปลี่ยนแปลงเหตุเลิกจ้างเป็นว่า จำเลยที่ 2 เลิกจ้างโจทก์โดยไม่มีความผิด จำเลยทั้งสองให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลแรงงานภาค 2 พิพากษายกฟ้อง คำขออื่นให้ยก โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษแผนกคดีแรงงาน พิพากษาแก้เป็นว่า ให้แก้ไขคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน สำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน จังหวัดชลบุรี ที่ 490/2564 เรื่อง ค่าชดเชย และค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า (ที่ถูก ค่าชดเชย และค่าบอกกล่าวล่วงหน้า) ลงวันที่ 3 สิงหาคม 2564 ว่า จำเลยที่ 2 เลิกจ้างโจทก์ตั้งแต่วันที่ 30 เมษายน 2564 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลแรงงานภาค 2 โจทก์ฎีกาโดย

ได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า ศาลแรงงานภาค 2 พังข้อเท็จจริงว่า วันที่ 10 กันยายน 2559 จำเลยที่ 2 จ้างโจทก์เข้าทำงาน ตำแหน่งสุดท้ายเป็น พนักงานขับรถบรรทุกหั่วลาก มีหน้าที่ในการขับรถบรรทุกหั่วลากตู้สินค้าคอนเทนเนอร์รับ - ส่งจากท่าเรือแหลมฉบังไปยังสถานีบรรจุและแยกสินค้ากล่องเขตลาดกระบัง ได้รับค่าจ้างเป็นรายเดือน เดือนละ 10,100 บาท ค่าเที่ยว เที่ยวละ 250 บาท วันที่ 30 เมษายน 2564 จำเลยที่ 2 มีหนังสือเตือนโจทก์ 2 ฉบับ อ้างว่า ในวันที่ 26 เมษายน 2564 โจทก์ทำให้ตู้สินค้าคอนเทนเนอร์ตกเรือ และในวันที่ 28 เมษายน 2564 โจทก์นำตู้สินค้าคอนเทนเนอร์ของคนอื่นมาอันเป็นการขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชา โจทก์ไม่ยอมลงลายมือชื่อในหนังสือเตือนดังกล่าว โดยไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 มีคำสั่งพักงานโจทก์เป็นหนังสือ กำหนดระยะเวลาพักงานโจทก์ และแจ้งให้โจทก์ทราบตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 116 วรรคหนึ่ง แต่อย่างไร ทั้งในวันที่ 30 เมษายน 2564 จำเลยที่ 2 แจ้งว่าโจทก์พ้นสภาพการเป็นพนักงานทันที ไม่ให้โจทก์ทำงานอีกต่อไปและไม่จ่ายค่าจ้างให้แก่โจทก์ โดยจำเลยที่ 2 แจ้งต่อสำนักงานประกันสังคมให้จำหน่ายโจทก์ออกในวันดังกล่าว ต่อมาวันที่ 5 พฤษภาคม 2564 โจทก์ยื่นคำร้องต่อจำเลยที่ 1 ว่า จำเลยที่ 2 เลิกจ้างโดยไม่จ่ายค่าชดเชยและไม่บอกกล่าวล่วงหน้า จำเลยที่ 1 วินิจฉัยและมีคำสั่งที่ 490/2564 ลงวันที่ 3 สิงหาคม 2564 ว่า โจทก์ไม่มีสิทธิได้รับค่าชดเชยและค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า แล้วศาลแรงงานภาค 2 วินิจฉัยว่า จำเลยที่ 2 เลิกจ้างโจทก์ตั้งแต่วันที่ 30 เมษายน 2564 แต่โจทก์เป็นพนักงานขับรถบรรทุกหั่วลากของจำเลยที่ 2 ตั้งแต่ปี 2559 ย่อมทราบดีว่าโจทก์มีหน้าที่ต้องขับรถบรรทุกนำตู้สินค้าคอนเทนเนอร์ไปส่งยังท่าเรือให้ทันและรับตู้สินค้าคอนเทนเนอร์เพื่อบรรทุกกลับมา ทั้งต้องทราบถึงวิธีปฏิบัติในการรับตู้สินค้าคอนเทนเนอร์ของบริษัทอื่นเป็นอย่างดี การที่โจทก์ไม่สามารถนำตู้สินค้าคอนเทนเนอร์ไปส่งที่ท่าเรือได้ทันและไปรับตู้สินค้าของบริษัทอื่นมา นอกจากไม่เป็นการปฏิบัติงานให้สมแก่การปฏิบัติหน้าที่ของตนให้ลุล่วงไปโดยถูกต้องและสุจริตแล้วยังเป็นการไม่นำพาต่อคำสั่งของจำเลยที่ 2 เป็นการจงใจทำให้จำเลยที่ 2 ได้รับความเสียหาย ซึ่งจำเลยที่ 2 มีสิทธิเลิกจ้างโจทก์โดยไม่ต้องจ่ายค่าชดเชย และไม่ต้องจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ถือเป็นการเลิกจ้างที่มีเหตุอันสมควร ไม่ใช่เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม จำเลยที่ 2 ไม่ต้องจ่ายค่าเสียหายให้แก่โจทก์ และไม่ต้องแจ้งต่อสำนักงานประกันสังคมเพื่อแก้ไขเปลี่ยนแปลงเหตุเลิกจ้างตามที่โจทก์ขอ ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษวินิจฉัยว่า เมื่อโจทก์นำคดีมาสู่ศาลเพื่อขอให้เพิกถอนคำสั่งของจำเลยที่ 1 ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 125 ย่อมหมายความว่าโจทก์ประสงค์จะให้ศาลแรงงานภาค 2 ทบทวนคำสั่งของจำเลยที่ 1 ว่าถูกต้องหรือไม่ โดยจำเลยที่ 2 ให้การว่า โจทก์กระทำความผิดและจำเลยที่ 2 ได้รับความเสียหายเป็นอย่างมากกับลูกค้าของจำเลยที่ 2 และการที่โจทก์ไม่มาทำงานติดต่อกันหลายวันเป็นเหตุให้จำเลยที่ 2 ได้รับความเสียหาย การที่ศาลแรงงานภาค 2 วินิจฉัยว่า โจทก์ไม่ปฏิบัติงานให้สมแก่การปฏิบัติหน้าที่ของตนให้ลุล่วงไปโดยถูกต้องและสุจริต ไม่นำพาต่อคำสั่งของจำเลยที่ 2 เป็นการจงใจทำให้จำเลยที่ 2 ได้รับความเสียหาย โดยไม่จำเป็นต้องพิจารณาว่าการกระทำของโจทก์จะทำให้จำเลยที่ 2 ได้รับความเสียหายแล้วหรือไม่ เพียงใด เพราะมีข้อสาระสำคัญ ซึ่งจำเลยที่ 2 มีสิทธิเลิกจ้างโจทก์โดยไม่ต้องจ่ายค่าชดเชย และไม่ต้องจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ถือเป็นการเลิกจ้างที่มีเหตุอันสมควร ไม่ใช่เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม เป็นกรณีเกี่ยวเนื่องโดยตรงที่ศาลแรงงานภาค 2 จะวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเป็นไปดังคำฟ้องหรือคำให้การว่าคำสั่งของจำเลยที่ 1 ถูกต้องหรือไม่ จึงไม่ใช่เป็นการวินิจฉัยเกินไปกว่าหรือนอกจากที่ปรากฏในคำฟ้อง เนื่องจากศาลแรงงานภาค 2 พัง

ข้อเท็จจริงว่า จำเลยที่ 2 เลิกจ้างโจทก์ในวันที่ 30 เมษายน 2564 แต่คำสั่งของจำเลยที่ 1 ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 เลิกจ้างโจทก์ในวันใด ศาลย่อมมีอำนาจแก้ไขคำสั่งของจำเลยที่ 1 ที่ไม่ถูกต้องดังกล่าวได้ โจทก์อุทธรณ์ว่า การที่จำเลยที่ 1 วินิจฉัยว่าจำเลยที่ 2 มิได้เลิกจ้างโจทก์แต่เป็นโจทก์ที่ไม่เข้ามาทำงานกับจำเลยที่ 2 เอง เป็นการวินิจฉัยที่ขัดกับข้อเท็จจริงที่ว่าจำเลยที่ 2 เลิกจ้างโจทก์เนื่องจากไม่ได้ให้โจทก์ทำงานและไม่จ่ายค่าจ้างให้แก่โจทก์อีกต่อไป เป็นอุทธรณ์ไม่ขัดแย้ง และที่โจทก์อุทธรณ์ว่า โจทก์ไม่ได้ละทิ้งหน้าที่นั้น ศาลแรงงานภาค 2 ไม่ได้วินิจฉัยเรื่องการละทิ้งหน้าที่ตามที่โจทก์ยกขึ้นมาเป็นอุทธรณ์ เป็นข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากล่าวกันมาแล้วโดยชอบในศาลแรงงานภาค 2 มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ข้อแรกว่า คำพิพากษาของศาลแรงงานภาค 2 ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องขอเพิกถอนคำสั่งของจำเลยที่ 1 ที่ 490/2564 ลงวันที่ 3 สิงหาคม 2564 ที่วินิจฉัยว่า โจทก์ไม่มีสิทธิได้รับค่าชดเชยและค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าจากจำเลยที่ 2 เนื่องจากจำเลยที่ 2 ไม่ได้เลิกจ้างโจทก์ โดยโจทก์กล่าวอ้างว่าจำเลยที่ 2 เลิกจ้างโจทก์เมื่อวันที่ 30 เมษายน 2564 จำเลยที่ 1 ให้การยืนยันว่า โจทก์ไม่มีสิทธิได้รับเงินดังกล่าวเนื่องจากจำเลยที่ 2 ไม่ได้เลิกจ้างโจทก์ และจำเลยที่ 2 ให้การต่อสู้ว่า จำเลยที่ 2 ปฏิบัติตามคำสั่งของจำเลยที่ 1 อย่างถูกต้อง จำเลยที่ 2 ไม่ได้มีการออกหนังสือเลิกจ้างให้แก่โจทก์ โจทก์เข้าใจผิดไปเองว่าจำเลยที่ 2 เลิกจ้าง โจทก์ไม่มาทำงานติดต่อกันหลายวันทำให้จำเลยที่ 2 ได้รับความเสียหายเป็นอย่างมาก คดีจึงมีประเด็นเพียงว่า มีเหตุให้เพิกถอนคำสั่งของจำเลยที่ 1 ที่ 490/2564 ลงวันที่ 3 สิงหาคม 2564 เนื่องจากจำเลยที่ 2 เลิกจ้างโจทก์หรือไม่เท่านั้น ไม่มีประเด็นว่า จำเลยที่ 2 มีสิทธิเลิกจ้างโจทก์เนื่องจากโจทก์กระทำความผิดหรือไม่ ดังนั้น ที่ศาลแรงงานภาค 2 ยกเหตุแห่งการเลิกจ้างเกี่ยวกับพฤติการณ์ของโจทก์ตามหนังสือเตือนของจำเลยที่ 2 รวม 2 ฉบับที่ว่า โจทก์ไม่สามารถนำตู้สินค้าคอนเทนเนอร์ไปส่งที่ทำเรือได้ทันและไปรับตู้สินค้าคอนเทนเนอร์ของบริษัทอื่นมา แล้ววินิจฉัยว่า โจทก์ได้กระทำความผิดซึ่งจำเลยที่ 2 มีสิทธิเลิกจ้างโจทก์โดยไม่ต้องจ่ายค่าชดเชย ไม่ต้องจ่ายค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า และไม่ใช่เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม จึงเป็นการวินิจฉัยนอกประเด็นแห่งคดี ไม่ชอบด้วยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 51 วรรคหนึ่ง ฎีกาของโจทก์ในข้อนี้ฟังขึ้น เมื่อคดีได้ความว่า จำเลยที่ 2 เลิกจ้างโจทก์ในวันที่ 30 เมษายน 2564 โดยจำเลยที่ 2 ไม่อาจหยาบยกเหตุแห่งการเลิกจ้างเพื่อไม่จ่ายค่าชดเชยและค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าให้แก่โจทก์ และไม่อาจนำมาต่อสู้เพื่อได้รับฟังได้ว่าเป็นการเลิกจ้างที่มีเหตุอันสมควรเพียงพอ อันจะไม่เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมไปได้ จำเลยที่ 2 จึงต้องจ่ายค่าชดเชย ค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า และค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมพร้อมดอกเบี้ยให้แก่โจทก์ กรณีมีเหตุให้เพิกถอนคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน สำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน ที่ 490/2564 ลงวันที่ 3 สิงหาคม 2564 ของจำเลยที่ 1 เสีย สำหรับปัญหาว่าโจทก์มีสิทธิได้รับค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม ค่าชดเชย และค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าเพียงใด เห็นว่า ในเรื่องการกำหนดค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมที่จำเลยที่ 2 ต้องรับผิดชอบโจทก์นั้น ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 49 ให้ศาลแรงงานกำหนดจำนวนค่าเสียหายโดยให้ศาลคำนึงถึงอายุ ระยะเวลาการทำงาน ความเดือดร้อนเมื่อถูกเลิกจ้างของโจทก์กับมูลเหตุแห่งการเลิกจ้าง และค่าชดเชยที่โจทก์มีสิทธิได้รับ อันเป็นการใช้ดุลพินิจวินิจฉัย ข้อเท็จจริงที่ศาลแรงงานภาค 2 ต้องพิจารณาและเป็นผู้กำหนด ศาลฎีกาไม่อาจกำหนดค่าเสียหายดังกล่าวให้จำเลยที่ 2 รับผิดชอบโจทก์ได้ นอกจากนี้ในส่วน of ค่าชดเชยและค่าจ้างแทน

การบอกกล่าวล่วงหน้านั้น ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 5 ได้บัญญัติ  
นิยามของคำว่า "ค่าจ้าง" ให้หมายความรวมถึงเงินที่นายจ้างจ่ายให้โดยคำนวณตามผลงานที่  
ลูกจ้างทำได้ในเวลาทำงานปกติของวันทำงานด้วย ซึ่งจากข้อเท็จจริงที่ศาลแรงงานภาค 2 รับฟังมา  
ได้ความว่า โจทก์ได้รับค่าจ้างจากจำเลยที่ 2 นอกจากค่าจ้างเป็นรายเดือน เดือนละ 10,100 บาท  
แล้ว โจทก์ยังได้รับค่าจ้างเป็นค่าเที่ยว เที่ยวละ 250 บาท โดยค่าเที่ยวนี้อาจเป็นค่าจ้างตามผลงานที่  
โจทก์ได้ทำในเวลาทำงานปกติของวันทำงานหรือไม่ เพียงใด อันจะส่งผลให้ต้องนำมาเป็นเกณฑ์  
สำคัญที่ใช้เป็นฐานในการคำนวณค่าชดเชยและค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าให้แก่โจทก์ ตาม  
พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 17/1 และมาตรา 118 ให้ถูกต้องครบถ้วน  
ต่อไปนั้น ศาลแรงงานภาค 2 ยังไม่ได้รับฟังข้อเท็จจริงดังกล่าวมา จึงต้องย้อนสำนวนไปให้  
ศาลแรงงานภาค 2 รับฟังข้อเท็จจริงอันเกี่ยวกับการจ่ายค่าจ้างเป็นค่าเที่ยวข้างต้นแล้วพิพากษา  
ใหม่ตามรูปคดี ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 243 (3) (ข) และมาตรา 252  
ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 57/1  
วรรคสอง กรณีไม่จำต้องวินิจฉัยฎีกาของโจทก์ในข้ออื่นอีกต่อไป เพราะไม่ทำให้ผลของคดี  
เปลี่ยนแปลงไป พิพากษาแก้เป็นว่า ให้เพิกถอนคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน สำนักงานสวัสดิการ  
และคุ้มครองแรงงานจังหวัดชลบุรี ที่ 490/2564 เรื่อง ค่าชดเชย และค่าบอกกล่าวล่วงหน้าลงวันที่  
3 สิงหาคม 2564 และให้ยกคำพิพากษาศาลแรงงานภาค 2 และศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์ในส่วน  
ของค่าชดเชย ค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า และค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม  
โดยให้ย้อนสำนวนไปให้ศาลแรงงานภาค 2 รับฟังข้อเท็จจริงอันเกี่ยวกับค่าจ้างซึ่งเป็นค่าเที่ยวและ  
ค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมตามนัยข้างต้น แล้วให้ศาลแรงงานภาค 2 กำหนด  
ค่าชดเชย ค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า และค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมพร้อม  
ดอกเบี้ยที่จำเลยที่ 2 ต้องจ่ายให้แก่โจทก์ใหม่ตามรูปคดี นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษา  
ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษ

## องค์คณะ

เจริญ โชครุ่งวรานนท์ · พงษ์รัตน์ เครือกลิ่น · ศุทธิพงศ์ ภูสุวรรณ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·  
<https://www.thaideka.online/deka/3150/2568>